

Arrest

nr. 187 086 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2010 dient verzoekster een eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 15 juni 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Het beroep hiertegen ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 96 114 van 30 januari 2013.

1.2. Op 18 september 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 november 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Hiertegen wordt bij de Raad geen beroep ingediend.

1.3. Op 28 november 2012 dient verzoekster een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Bij arrest nr. 187 084 van 19 mei 2017 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van haar beroep tegen deze beslissing.

1.4. Verzoekster dient op 28 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 20 augustus 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 5.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.09.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.09.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 5.11.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

1.6. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S.T. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B.V.(...) nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:
- 12° hij voorwerp is van een inreisverbod:... betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod hem afgeven op 31.01.2013, hem betekend op 29.03.2013
Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:
- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.01.2013, hem haar betekend op 29.03.2013. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat hij overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitspraak doet op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. De Raad stelt vast dat de synthesememorie voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij hierover geen opmerkingen kenbaar.

2.3. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal -enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

Op 13 juli 2010 dient verzoekster een eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 juni 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Het beroep hiertegen ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 96 114 van 30 januari 2013.

Op 18 september 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 november 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Hiertegen wordt bij de Raad geen beroep ingediend.

Op 28 november 2012 dient verzoekster een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Bij arrest nr. 187 084 van 19 mei 2017 stelt de Raad vast dat verzoekster wordt geacht afstand te doen van haar beroep tegen deze beslissing.

Op 28 juni 2013 dient verzoekster een vierde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 augustus 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

Op 7 mei 2015 dient verzoekster een vijfde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 juni 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep ingediend op 6 augustus 2015 (rolnummer 176 346).

Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 31 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017, opgenomen dat de voorzitter van

oordeel is dat paragraaf 2 van artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.”

Gevraagd naar het actueel belang van verzoekster bij onderhavig beroep, in het licht van artikel 39/68-3, § 2, verklaart de raadsman van verzoekster onder meer dat haar belang erin bestaat de Raad uitspraak te zien doen over de door haar aangevoerde foutieve toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan het toepassingsgebied ten onrechte werd beperkt tot levensbedreigende ziektes.

Gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, geenszins toelaten te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst; en die stelt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM zodat de hoge drempel van dit verdragsartikel, die met name vereist dat er sprake is van een aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, niet bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan verzoekster gevolgd worden in haar betoog dat zij nog een belang heeft bij haar beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijkheid die werd genomen inzake haar vierde aanvraag om verblijfsmachtiging. (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633; RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651)

Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekster door het indienen van het beroep tegen de beslissing van 24 juni 2015 waarbij haar vijfde aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, dient te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de beslissing van 8 augustus 2013, thans de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt ten slotte vast dat verwerende partij ter terechtzitting geen standpunt kenbaar maakt omtrent een eventuele toepassing van artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op 17 maart 2014, na het bestreden bevel van 8 augustus 2013, in het bezit werd van een attest van immatriculatie, geldig tot 19 mei 2015, en dit in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf die door haar vader op 26 februari 2014 werd ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en ontvankelijk werd verklaard.

Wanneer de verwerende partij een attest van immatriculatie aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing tot afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt, in strijd met wat de verwerende partij ter zitting wil laten gelden, niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Gelet op de impliciete doch zekere intrekking is het beroep, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorwerp geworden en moet het dus worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter, § 1 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard.

Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is. (RvSt, nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat de motivering van verweerster op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Zo stelt verweerster in de bestreden beslissing dat het verzoek tot regularisatie onontvankelijk is op basis van artikel 9ter, §3,5° van de Vreemdelingenwet: in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van huidige bepaling

In concreto verwijst verweerster naar een beslissing die werd genomen op 5 november 2012 naar aanleiding van een eerdere aanvraag van verzoekster tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Volgens verweerster toont verzoekster niet aan dat haar gezondheidstoestand zou zijn verergerd sinds haar vorige aanvraag van 18 september 2012.

In haar vorige beslissing had verweerster reeds geoordeeld dat de aandoeningen van verzoekster "niet direct levensbedreigend zijn".

Volgens verweerster volstaat deze uitleg om de nieuwe aanvraag van verzoekster af te wijzen op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tót regularisatie, omdat dat het toepassingsgebied van het artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie van het verblijf op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. (Zie BROUCKAERT, S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T.Vreemd., 2005, 196.)

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn. In het bijgebrachte medisch attest van Dr. Wendy VAN DAELE wordt in hoofde van verzoekster aangegeven dat regelmatige controles absoluut noodzakelijk zijn (minstens 1 x om de twee jaren, behoudens ingeval van nieuwe aanvallen), en zij schrijft ook dat een gespecialiseerde behandeling nodig zal zijn.

Benevens het feit of er al of niet sprake is van een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling, dient verweerster op basis van artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet na te gaan of de vreemdeling in haar land van herkomst een risico kan lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in haar land van herkomst of het land waar ze heeft verbleven.

Artikel 9ter §1, al 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2-en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico-inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico. inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft,[^] kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

- Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

- Ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

Doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Volgens verweerster is er in hoofde van verzoekster geen sprake van een direct levensbedreigende situatie", zodat zij niet in aanmerking zou komen voor een regularisatie van haar verblijfssituatie op grond van medische redenen.

Het criterium "levensbedreigende situatie" zoals gehanteerd door verweerster is echter helemaal geen criterium dat voortvloeit uit een correcte lezing van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Reeds in diverse arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat de zinsnede waarin wordt gesteld dat de ziekte of aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van de aanvrager, manifest een onvoldoende motivering inhoudt in hoofde van de controle-arts adviseur, om reden dat de arts-adviseur met dergelijke zinsnede geen motivering verschaft over het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Daardoor kan niet worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van de aanvrager een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

"Inzoverre verweerster uit het gegeven dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de aanvrager afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, vindt dergelijke stelling geen steun in artikel 9ter, §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter, §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet kan geenszins afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt, derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst". (zie arrest RvV nr. 93.870 dd. 18 december 2012; Arrest RvV nr 95.530 van 22 januari 2013)

"De motivering van een bestuurlijke beslissing moet minimaal aan de bestuurde toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee-situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet NIET aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, werd miskend." (zie arrest RvV nr. 83.956 van 29 juni 2012) Ook de Raad van State heeft in een arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 gesteld dat de dienst Vreemdelingenzaken telkens de verschillende mogelijkheden zoals voorzien in artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar uit het gegeven dat er geen sprake zou zijn van een direct levensbedreigende ziekte, automatisch afleiden dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf.

Ook de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM zou volgens de Raad van State geen soelaas brengen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 3 van het EVRM kan misschien wel worden opgevat als een hogere norm dan de Vreemdelingenwet zoals die wordt gehanteerd in België, maar die Verdragsbepaling verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tôt op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Het EHRM heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn".

In casu blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, ziektes die noodzakelijke beschermingsmaatregelen vereisen, hetzij een permanente bewaking, of ziektes waarbij een noodzaak bestaat aan monitoring van de vitale parameters, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Bijkomend wenst verzoekster op te merken dat verweerster bij het nemen van haar beslissing totaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het concrete dossier van verzoekster, namelijk het feit dat verzoekster zelf een gehandicapt persoon betreft, die onmogelijk in staat is om voor zichzelf te zorgen zonder begeleiding.

Zelfs indien de theoretische mogelijkheid zou bestaan dat er een mogelijkheid tot medische zorg bestaat voor de behandeling van haar ziektebeeld in Kosovo, dan nog blijkt uit niets dat verzoekster deze medische zorg in concreto zou kunnen genieten.

Verzoekster is totaal afhankelijk van haar familie die momenteel in België verblijft. Vooral haar ouders zijn daarbij sleutelfiguren: zonder begeleiding van haar moeder wordt verzoekster zeer onrustig en zij krijgt dan paniekaanvallen.

Met dit concrete element in het specifieke dossier van verzoekster heeft verweerster helemaal geen rekening gehouden bij de motivering van haar beslissing, terwijl zij nochtans met alle elementen van het dossier diende rekening te houden.

Om deze redenen vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing dd. 08/08/2013 van de gemachtigde van de -Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, waarin de aanvraag om machtiging tót verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen."

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster d.d. 18 september 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In haar aanvraag werd gesteld dat ze zou behandeld worden voor levensbedreigende epilepsie, gedragsstoornissen, hartproblemen en E-insulten. Bij de aanvraag werd een medisch getuigschrift gevoegd d.d. 21/09/2012 waarin aangegeven werd dat verzoekster lijdt aan epilepsie, mentale retardatie, gedragsstoornis en eetproblemen in het medisch getuigschrift d.d. 24/09/2012 werd gesteld dat ze lijdt aan gedragsproblemen en epilepsie, verstandelijke retardatie. In het attest van 12 september 2012 werden gedragsproblemen, contactproblemen en verstandelijke retardatie als diagnose weergegeven.

Op 25 oktober 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer zijn advies in toepassing van artikel 9 ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij hij verklaarde dat de ingeroepen medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Bij beslissing van 5 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

Verzoekster deed vervolgens d.d. 28 juni 2013 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd d.d. 06/06/2013 opgemaakt door dr. Van Daele Wendy waarin wordt aangegeven dat verzoekster lijdt aan "refractaire epilepsie en mentale retardatie".

Derhalve blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekster zich opnieuw beroept op de aandoeningen epilepsie en mentale retardatie, die reeds ingeroepen werden in haar aanvraag van 18 september 2012. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2r 1° tot 3° f of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. "

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan worden verwacht van verzoekster dat zij kennis heeft van de elementen die zij heeft ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en dat voormelde motivering haar dan ook in staat stelt - zoals ook blijkt uit hun verdere uiteenzetting - om in rechte op te komen tegen deze beslissing.

Waar verzoekster meent dat er geen vereiste mag worden gesteld aangaande levensbedreigende ziektes', verliest zij hierbij uit het oog dat de^ beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet daar de aandoening van verzoekster reeds werd ingeroepen in een vorige aanvraag.

In dit verband dient er ook gewezen op te worden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van- een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of -.zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere^ feit op zich alleen n°g niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het eerste middel is niet gegrond."

4.3. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, hetgeen zij in zowel in haar inleidend verzoekschrift als in haar synthesesmemorie heeft benadrukt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat tevens geschonden wordt geacht en artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

4.4. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...)*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van dit wetsartikel de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien dezelfde elementen worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag als in de eerdere aanvraag.

Uit deze bepaling volgt derhalve dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*”, die met elkaar moeten worden vergeleken, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd.

Uit de bewoordingen van de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning*” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, strekt zich derhalve uit van de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling ervan tot elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening. Tevens blijkt niet dat elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*”, zonder meer buiten beschouwing

kunnen worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen.

Wat betreft de beoordeling van "het in het eerste lid vermelde risico", benadrukt de Raad verder dat uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat niet is vereist is dat de voorgelegde ziekte of aandoening levensbedreigend is.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 29 januari 2014, nr. 226.651, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633)

4.5. Verzoekster voert aan:

"In haar vorige beslissing had verweerster reeds geoordeeld dat de aandoeningen van verzoekster "niet direct levensbedreigend zijn".

Volgens verweerster volstaat deze uitleg om de nieuwe aanvraag van verzoekster af te wijzen op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, omdat dat het toepassingsgebied van het artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. (...)Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is.

(...)

Volgens verweerster is er in hoofde van verzoekster geen sprake van een direct levensbedreigende situatie", zodat zij niet in aanmerking zou komen voor een regularisatie van haar verblijfssituatie op grond van medische redenen.

Het critérium "levensbedreigende situatie" zoals gehanteerd door verweerster is echter helemaal geen critérium dat voortvloeit uit een correcte lezing van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet."

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar uit het gegeven dat er geen sprake zou zijn van een direct levensbedreigende ziekte, automatisch afleiden dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf."

In de bestreden beslissing staat vermeld: "Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.09.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 5.11.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn."

Uit dit motief blijkt dat verwerende partij is overgegaan tot een vergelijking van de voorgelegde medische documenten, met name het standaard medisch getuigschrift van 5 juni 2013 gevoegd bij de aanvraag van 28 juni 2013, met de “beslissing dd. 5.11.2012” in het kader van de tweede aanvraag van 18 september 2012.

Uit hetzelfde motief blijkt ook dat de vergelijking van de verschillende aanvragen werd beperkt tot een beoordeling of de gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven in het licht van de “beslissing dd. 5.11.2012”, in casu de vaststelling dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening.

Deze handelwijze vindt geen steun in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet daar, zoals hierboven uiteengezet, deze bepaling vereist dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag”, die met elkaar moeten worden vergeleken. Daarenboven benadrukt de Raad dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd worden in het hierboven geciteerde betoog.

Gelet op het voorafgaande, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is gesteund op een deugdelijke beoordeling van alle voorgelegde elementen in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

4.6. Verzoekster voert ook aan:

“Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of nog dat regelmatige econsultaties nodig zijn. In het bijgebrachte medisch attest van Dr. Wendy VAN DAELE wordt in hoofde van verzoekster aangegeven dat regelmatige controles absoluut noodzakelijk zijn (minstens 1 x om de twee jaren, behoudens ingeval van nieuwe aanvallen), en zij schrijft ook dat een gespecialiseerde behandeling nodig zal zijn.”

In de bestreden beslissing staat vermeld: *“Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar “gezondheidstoestand” ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij weliswaar is overgegaan tot een vergelijking van de voorgelegde medische documenten, met name het standaard medisch getuigschrift van 5 juni 2013 gevoegd bij de aanvraag van 28 juni 2013, met de beslissing van 5 november 2012 genomen in het kader van de tweede aanvraag van 18 september 2012, maar deze vergelijking heeft beperkt tot een beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster in strikte zin. In andere woorden gezegd, zij vergelijkt enkel de “gezondheidstoestand” in het licht van de “ingeroepen elementen”.

Het betoog van verzoekster dat in het voorgelegde standaard medische getuigschrift werd aangegeven dat regelmatige controles absoluut noodzakelijk zijn (minstens 1x om de twee jaren, behoudens ingeval van nieuwe aanvallen) en dat een gespecialiseerde behandeling nodig zal zijn, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Een vergelijking van elementen die werden ingeroepen en voorgelegd aangaande de noodzakelijke geachte behandeling blijkt niet uit de bestreden beslissing. Er is in het administratief dossier evenmin een beoordeling in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet te vinden die betrekking heeft op de noodzakelijke geachte behandeling die werd geattesteerd in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Ook deze handelwijze vindt geen steun in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, daar, zoals hierboven uiteengezet, uit deze bepaling volgt dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag”, die met elkaar moeten worden vergeleken, waarbij uit de bewoordingen van vermelde bepaling niet blijkt dat deze vergelijking is beperkt tot de gezondheidstoestand in strikte zin.

Gelet op het voorafgaande, kan ook hier niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is gesteund op een deugdelijke beoordeling van alle ingeroepen elementen in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat de motivering van verwerende partij niet afdoende, nauwkeurig en voldoende is.

4.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel of de overige middelen behoeven geen verdere bespreking.

5. Kosten

Gelet op de vaststelling dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES